

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře dne 5. 3. 2025 ve veřejném zasedání rozhodl o návrhu na povolení obnovy řízení, který podal

odsouzený Martin van Fabián, narozen [redacted]
[redacted] - Holešovice, nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Mírov,

takto:

Podle § 283 písm. d) trestního řádu se návrh na povolení obnovy řízení ve věci Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře spisové značky 9 T 5/2018 **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Odsouzený Martin Van Fabián se svým návrhem domáhal povolení obnovy řízení v trestní věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře pod sp. zn. 9 T 5/2018. V tomto řízení byl rozsudkem uvedeného soudu ze dne 31. 10. 2018 č. j. 9 T 5/2018-1833 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 2. 2019 sp. zn. 7 To 1/2019 uznán vinným v bodě 1. zvláště závažným zločinem vražda podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) trestního zákoníku ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, pod bodem 2. přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a pod bodem 3. přečinem nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Za tyto trestné činy mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 15,5 roku se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, který v současné době vykonává, a dále trest propadnutí věci.
2. Návrh byl odůvodněn tím, že odsouzený je osobou se zdravotním postižením, konkrétně osobou se sluchovým postižením, která je odkázána pouze na odezírání za specifických podmínek, případně na písemný text (např. simultánní přepis mluvené řeči). Tato skutečnost byla orgánům činným v trestním řízení známa od samého počátku. Celé trestní řízení od řízení přípravného až do řízení vykonávací proběhlo bez zajištění práva na přístup k informacím odsouzenému. Byla mu sice nabídnuta možnost tlumočení do českého znakového jazyka, nicméně odsouzený tento komunikační systém neovládá a jiný druh zajištění přístupu k informacím mu nabídnut nebyl. Soud byl toho názoru, že za této situace odsouzenému postačí pouze možnost odezírání, a měl za to, že odsouzený průběhu celého trestního řízení rozumí. Skutečnost, že se odsouzený nevyjadřoval k důkazům či svědkům nekladl otázky, soud považoval za projev postoje odsouzeného ve smyslu „mlčení znamená souhlas“. Odsouzený byl proto v průběhu trestního řízení odkázán pouze na odezírání, na základě něž však ničemu nemohl rozumět a ani nerozuměl, neboť nebyly vytvořeny takové podmínky, aby čemukoli porozuměl, či byl odkázán na dodatečná sdělení jemu ustanoveného obhájce, který však svou roli garanta spravedlivého procesu pro odsouzeného neplnil a jeho potřeby zcela ignoroval. Dle odsouzeného se jedná o zcela novou skutečnost, kterou prokazují níže uvedené důkazní prostředky.
3. V první řadě jde o výsledek odsouzeného. Odsouzený byl v drtivé části trestního procesu odkázán na pomoc ustanoveného obhájce, který však zcela selhal při plnění svých povinností.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

Odsouzenému v podstatě sdělil, že „má být zticha a že mu poté vše řekne“. Vždy v určitý moment měl odsouzený na pokyn obhájce u soudu uvést naučenou větu ve stylu: „otázky nemám, všemu rozumím“, ačkoli to neodpovídalo skutečnosti. Odsouzený byl v době vedení trestního řízení jako laik osobou zcela neznalou svých práv, nadto v izolaci ve vazební věznici a zcela závislou na obhájci, a nevěděl, že má právo protestovat a trvat na tom, aby mu byl zajištěn plnohodnotný přístup k informacím, například formou simultánního přepisu mluvené řeči.

4. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví otorinolaryngologie č. 70/4/2022, který zpracoval prof. MUDr. Pavel Komínek, Ph.D., MBA, vyplývá, že v případě odsouzeného není možné považovat způsob komunikace prostřednictvím odezírání ze rtů za dostatečný a plnohodnotný normálnímu slyšení. Porozumění pomocí odezírání je možné pouze při výborných podmínkách odezírání rtů a pouze tehdy, jde-li o jednodušší věty a o řeč používající běžnou slovní zásobu, rovněž tak jde-li o známého mluvčího. Odezírání není možné považovat za dostačující pro porozumění složité komunikace s neznámým mluvčím, jak je tomu při soudním jednání. Za jeden z plnohodnotných komunikačních prostředků lze proto považovat simultánní přepis mluvené řeči. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že by odsouzený souhlasil, že bude během soudního jednání pouze odezírat.
5. K prokázání, že odsouzený nerozuměl průběhu trestního řízení, je poukazováno na dohady v hlavním líčení dne 8. 10. 2018, jež se týkaly protokolace výpovědi svědka Václava Němce, který byl vyslechnut v hlavním líčení dne 29. 8. 2018. Odsouzený se domáhal úpravy výpovědi tohoto svědka o věty, které však tento svědek v hlavním líčení vůbec neřekl. Ve své podstatě se odsouzený domáhal zapsání toho, o čem se domníval, že svědek řekl. Skutečnost, že se odsouzený domáhal zápisu tvrzení svědka Němce, která dle odsouzeného byla řečena, ačkoli ve skutečnosti tomu tak nebylo, nebyla v původním řízení známa, neboť na nesoulad tvrzení odsouzeného s výpovědí svědka zachycenou na zvukovém záznamu z hlavního líčení nikdo neupozornil. Dále je v návrhu poukazováno na konkrétní části hlavního líčení, kdy odsouzený na dotazy soudu absolutně nereaguje, z čehož je obhajobu rovněž dovozováno, že celé trestní řízení bylo s odsouzeným vedeno nikoli jako se subjektem trestního řízení, kterému by bylo umožněno plné uplatnění jeho práv v rámci práva na spravedlivý proces, nýbrž jako s objektem, jemuž byla přiřazena role přihlížejícího diváka, který se pouze dívá a ničemu nerozumí. Odsouzený tedy s ohledem na své sluchové postižení a z něj vyplývající nedostatek porozumění výpovědím svědků nemohl využít kontradiktornosti řízení, kdy toto bylo naplněno pouze formálně. Nemohl se řádně vyjádřit k provedeným důkazům, neboť nebyl schopen porozumět tomu, které důkazy a k čemu soud provádí, zejména pak důkazy listinné, jež byly rychlým způsobem čteny, případně pouze konstatovány. To, že se odsouzený k důkazům či výpovědím svědků nevyjadřoval, mu následně bylo soudem přičteno k tíži, případně z toho byla dovozována i jeho vina, což je seznatelné například z bodu 42. odůvodnění rozsudku nalézacího soudu. Dle odsouzeného je tak zcela nepochybné, že v trestním řízení proti němu vedeném bylo významně porušeno jeho právo na spravedlivý proces.
6. Následně je v podaném návrhu odkazováno na komentářovou literaturu, ustanovení § 28 odst. 1 věta první trestního řádu účinného od 1. 8. 2014 do 31. 12. 2020, ustanovení § 33 odst. 1 trestního řádu ve znění účinném od 1. 5. 2017 do 31. 8. 2019 a na judikaturní rozhodnutí (R 15/1978, nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 482/21), které se týkají zajištění práva na spravedlivý proces u osob mimo jiné neslyšících, které jsou uživateli českého znakového jazyka, případně jiných komunikačních prostředků a systémů odvozených z mluveného jazyka. Vyplývá z nich, že v situaci, kdy je dotčená osoba během jednání v důsledku absence tlumočení/přepisu zbavena účinné možnosti se do jednání zapojit, uplatňovat námitky, vyjadřovat se k prováděným důkazům, například reagovat také na tvrzení týkající se své osoby, dochází k porušení jejího práva na spravedlivý proces. Ústavní soud v nyní citovaném a výše označeném nálezu dospěl k závěru o pochybení v důsledku absence tlumočnicka, přestože stěžovatel byl zastoupen advokátem a tento advokát se (zřejmě) proti jednání bez tlumočení neohradil.

7. Rovněž je citován rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Balšán proti České republice ze dne 18. 7. 2006, č. 1993/02, dle něhož, dospěje-li se k závěru, že k odsouzení stěžovatele došlo navzdory možnému rozporu s požadavkem na spravedlivý proces, je přiměřeným prostředkem pro zhojení zjištěného porušení Úmluvy nové řízení nebo obnova řízení na návrh stěžovatele.
8. Odsouzený v důsledku absence zcela nezbytného zajištění práva na přístup k informacím v proti němu vedeném trestním řízení, v němž nerozuměl téměř ničemu a v důsledku čehož bylo zásadním způsobem porušeno jeho právo na spravedlivý proces, nemohl klást svědkům dotazy, tyto konfrontovat se svými tvrzeními a v návaznosti na to předkládat své důkazy k prokázání svých tvrzení. Nemohl se dále účinně vyjadřovat k dalším prováděným listinným důkazům, na nichž v drtivé části soudy vystavily svá odsuzující rozhodnutí v případě skutku uvedeného pod bodem 1., kdy na základě absence vyjádření či vysvětlení smyslu těchto komunikací ze strany odsouzeného docházelo k dezinterpretacím této komunikace. Nutno zdůraznit, že právě listinné důkazy a jejich jednostranný výklad soudem bez jakékoli součinnosti odsouzeného lze považovat za stěžejní právě v případě uznání odsouzeného vinným skutkem uvedeným pod bodem 1. Pokud by bylo odsouzenému zajištěno řádné tlumočení tak, aby všemu a v reálném čase rozuměl, mohl by klást svědkům dotazy a vyjadřovat se k provedeným důkazům, kdy z těchto důkazů a vyjádření by mohly vyplynout nové skutečnosti, které jednak mohou zpochybnit tvrzení proti odsouzenému či naopak osvětlit nové skutečnosti, které vinu odsouzeného vyvracejí, případně v návaznosti na tyto nově zjištěné skutečnosti mohou být v řízení provedeny nové důkazy, které vinu odsouzeného rovněž vyvrátí, což ve svém důsledku může vést k jinému meritornímu rozhodnutí.
9. S odkazem na nyní citovanou argumentaci odsouzený navrhl, aby soud podle § 278 odst. 1 trestního řádu povolil obnovu řízení v trestní věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře pod sp. zn. 9 T 5/2018 ve prospěch odsouzeného, zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 2. 2019 sp. zn. 7 To 1/2019 i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 31. 10. 2018 č. j. 9 T 5/2018-1833 v celém rozsahu, a to včetně všech dalších rozhodnutí na tyto rozsudky obsahově navazující a aby podle § 282 odst. 3 trestního řádu odsouzenému přerušil výkon trestu. Navrhl, aby ve veřejném zasedání jako důkazy byly provedeny jeho výslechy, a to při zajištění simultánního přepisu mluvené řeči, výslechy znalce prof. MUDr. Pavla Komínka, Ph.D., MBA, k jím podanému znaleckému posudku, listinné důkazy, konkrétně protokoly o hlavním líčení ze dnů 29. 8. 2018 a 8. 10. 2018, a aby byly přehrány zvukové záznamy z hlavních líčení konaných dne 11. 7. 2018, 29. 8. 2018, 8. 10. a 9. 10. 2018 a 30. 10. 2018.
10. Ve veřejném zasedání obhájkyň obžalovaného odkázala na nyní citovaný návrh a dodala, že není pochyb o tom, že odsouzený je osobou neslyšící, a tato skutečnost nebyla spornou ani v původním trestním řízení. Nicméně v něm měly soudy za to, že odsouzený je schopen odezírat a tudíž všemu rozumí, dokonce poukazyvaly na některé pasáže z protokolů o hlavním líčení, kterými se zaštit'ovaly při tvrzení, že odsouzený rozumí. Odsouzený však tvrdí, že nerozuměl v zásadě ničemu, protože nebyl schopen za takových podmínek odezírat a podmínky skutečně mu umožňující řádné odezíráni nebyly vytvořeny. To by mělo být prokázáno osobním výslechem odsouzeného a předloženým znaleckým posudkem prof. Komínka. Právě skutečnost, že odsouzený v průběhu trestního řízení v zásadě ničemu nerozuměl, má odsouzený za novou skutečnost, která v původním řízení nebyla soudům známa a která je podložena novými důkazními prostředky.
11. Krajský soud ve veřejném zasedání provedl listinné důkazy, jimiž v první řadě byla meritorní rozhodnutí vydaná v původním trestním řízení vedeném u Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře pod sp. zn. 9 T 5/2018, tedy rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 31. 10. 2018 č. j. 9 T 5/2018-1833 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 2. 2019 sp. zn. 7 To 1/2019, jímž bylo rozhodnuto o odvoláních

podaných odsouzeným a Krajským státním zastupitelstvím v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře.

12. Dalším listinným důkazem bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 11 Tdo 718/2019-2149, jímž bylo dovolání odsouzeného podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítnuto.
13. Usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 7. 2020 sp. zn. III ÚS 47/20 byla odmítnuta ústavní stížnost, kterou odsouzený podal.
14. Z přípisu nejvyššího státního zastupitelství ze dne 16. 9. 2020 vyplývá, že toto si pro účely možného řízení o stížnosti pro porušení zákona vyžádalo předmětný spis a přípisem ze dne 12. 10. 2020 sdělilo, že po skončení přezkumného řízení byl spis předložen Ministerstvu spravedlnosti ČR, které následně v přípisu ze dne 16. 6. 2021 sdělilo, že podněty k podání stížnosti pro porušení zákona byly po přezkoumání věci dne 10. 6. 2021 odloženy.
15. Kancelář prezidenta republiky přípisem ze dne 2. 4. 2024 sdělila, že žádosti o milost pro odsouzeného nebylo vyhověno.
16. Usnesením Okresního soudu Plzeň - město ze dne 8. 8. 2024 č. j. 7 Nt 308/2024-107 byl odsouzený podle § 324 trestního řádu a § 57 odst. 1, 2, 5 trestního zákoníku v rámci výkonu trestu, který mu byl uložen ve věci Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře sp. zn. 9 T 5/2018, přerážen z věznice se zvýšenou ostrahou do věznice s ostrahou.
17. Nyní označenými důkazy byl osvětlen průběh trestního řízení, jehož obnovy se odsouzený podaným návrhem domáhá. Vyplývá z nich, jak bylo ve věci meritorně rozhodnuto, jaký výsledek mělo řízení odvolací i řízení o mimořádných opravných prostředcích.
18. Pokud se týká důkazů, které byly jako důkazy nové navrženy obhajobou, soud podle § 211 odst. 5 trestního řádu soud po souhlasných stanoviscích odsouzeného a státní zástupkyně přečetl předložený znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví otorinolaryngologie, který byl dne 18. 4. 2022 vypracován znalcem prof. MUDr. Pavlem Komínkem, PhD., MBA. Znalec v něm učinil závěr, že pokud nebyl při soudních jednáních k dispozici přepis mluvené řeči v reálném čase, nemohl odsouzený plnohodnotně porozumět a chápat vše, co bylo řečeno. Plnohodnotné porozumění by bylo možné pouze tehdy, pokud by byl při soudních líčeních ve dnech 11. 7. 2018, 28. 8. až 30. 8. 2018, 8. 10 až 9. 10. 2018 a 30. 10. až 31. 10. 2018 (v posudku zjevně chybně uvedeno 30. 11. až 31. 11. 2018) fyzicky přítomný školený přepisovatel pro všechny ústní projevy průběžně v reálném čase. V odůvodnění tohoto závěru znalec mimo jiné uvedl, že ačkoli byl odsouzený od dětství edukován v odezírání ze rtů, není možné tento způsob komunikace v žádném případě považovat za dostatečný a plnohodnotný normálnímu slyšení. Dle znalce není pro posouzení schopnosti odsouzeného porozumět mluvené řeči rozhodující, zda odsouzený souhlasil s tím, že bude během ústního soudního jednání pouze odezírat. Odezírání nemohlo plnohodnotně v žádném případě nahradit přepis mluvené řeči v reálném čase, mohlo proto dojít k neporozumění řady informací. K dotazu soudu, jakým způsobem byl znalecký posudek zpracován, odsouzený uvedl, že se znalcem byl pouze v písemném kontaktu a pokud je mu známo, znalec vycházel ze skutečností, které doprovází jeho handicap, a z materiálů shromážděných po celý jeho život.
19. Ve veřejném zasedání byl dále vyslechnut odsouzený, jemuž bylo umožněno, aby svůj ústní projev, jehož srozumitelnost je negativně ovlivněna jeho sluchovým postižením, po jeho přepisu a zaslání protokolu o veřejném zasedání písemnou formou korigoval či doplnil a rovněž písemně odpověděl na případné otázky položené soudem či stranami řízení. Odsouzený ve své výpovědi podrobně popsal, v čem spočívá jeho sluchové postižení a jaké má dopad na jeho běžný život, především na možnost oboustranné komunikace. Popsal, do jaké míry je schopen při komunikaci s lidmi odezírat a jaké faktory tuto schopnost ovlivňují. Následně podrobně uvedl, jak vnímal průběh předcházejícího soudního řízení od jeho samého počátku, tedy od zadržení, a jaké byly možnosti jeho komunikace v tomto řízení. Na počátku byl v šoku, ve stresu, unavený a nesoustředěný,

v podstatě neregistroval, co mu kdo říká, a neví, co uvedl nebo co je obsahem protokolů. I když se policejní komisař snažil, nebyl schopen se pořádně orientovat ve svých právech nebo zvážit důsledky konkrétní informace. Vůbec neví, co bylo řečeno u vazebních jednání před soudem, ničemu nerozuměl, žádná forma tlumočení než do znakového jazyku mu nebyla nabídnuta. V průběhu řízení vystřídal více obhájců, kdy první obhájkyní byla paní Havlová, s níž si dobře rozuměl, spolupráce s ní však bohužel skončila a byl mu ustanoven nový obhájce, který prakticky neměl žádné zkušenosti s jeho postižením, bylo mu špatně rozumět a otázku tlumočení či lepšího zapojení do jednání soudu vůbec neřešil, ačkoli věděl, že (odsouzený) nic neuslyší. Slepě důvěřoval tvrzení obhájce, že jej obhájí sám. Obhájcem byl instruován, aby všechny otázky ze strany soudu v podstatě odkýval a proces nezdržoval, a bylo mu řečeno, že si vše přečte z protokolu o hlavním líčení. Tehdy ještě nevěděl, že v takovém případě již nebude moci na výpovědi svědků reagovat, neboť je soud dvakrát předvolávat nebude. U hlavního líčení ničemu nerozuměl, nic neslyšel, všichni svědci mluvili k senátu a on z profilu není schopen odezírat. Obdobně to probíhalo i u vrchního soudu. Tehdy již měl nového obhájce, z jehož iniciativy se dozvěděl o dalších možných komunikačních systémech, např. o simultánním přepisu či artikulačním tlumočení. Dosud mu byl nabízen pouze znakový jazyk nebo byl odkázán na odezírání, které silně přecenil.

20. V rámci následného písemného vyjádření odsouzený na dotaz své obhájkyně, proč v přípravném řízení u výslechu osoby zadržené na policii uvedl, že mu jeho handicap nebrání ve výslechu, odpověděl, že toto se vztahovalo pouze na tento první výslech, u kterého odmítl vypovídat a přečetl si poučení. U vazebních zasedání i v hlavním líčení mu nebylo umožněno, aby se například mohl dívat do monitoru počítače, co zapisuje protokolující úřednice. Pokud v hlavním líčení k dotazům někdy uváděl, že otázky nemá či že všemu rozuměl, toto bylo na pokyn jeho tehdejšího obhájce, a pokud v některých případech na dotazy soudu neodpovídal vůbec, bylo to z toho důvodu, že mu obhájce zapomněl pokyn dát. V hlavním líčení nerozuměl dotazům soudu, při seznámení se spisem mu nebyla přehrávána CD nebo DVD a ani si není vědom toho, zda mu tato možnost byla nabídnuta. Obsah listinných důkazů, které byly prováděny soudem, zjistil v zásadě až z odůvodnění rozsudku.
21. Soudem byly dále ve veřejném zasedání provedeny listinné důkazy, jimiž byly popis podmínek nutných pro porozumění řeči neslyšícím člověkem, jež jsou uvedeny na č.l. 1389 – 1395 původního spisu a vyjádření Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z. s., který se rovněž zabývá možnostmi odezírání u neslyšícího či prakticky neslyšícího člověka.
22. Soud naopak nepovažoval za potřebné provést obhajobou další navrhované důkazy, konkrétně přečtení protokolů a přehrání záznamů z hlavních líčení ve věci Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře sp. zn. 9 T 5/2018, neboť tyto nelze považovat za skutečnosti, jež by byly orgánům činným v trestním řízení dříve neznámé.
23. Následně se soud zabýval otázkou, zda obhajobou předkládané a navrhované důkazy, jež byly provedeny ve veřejném zasedání, mají takovou povahu a obsah, aby odůvodňovaly navrhované rozhodnutí o povolení obnovy řízení.
24. Obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými již dříve, odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu. (§ 278 odst. 1 věta první trestního řádu)
25. Je nutno připomenout, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož účelem je odstranit nedostatky ve skutkovém zjištění některých pravomocných rozhodnutí v těch případech, kdy příčiny zjištěných nedostatků vyšly najevo teprve po právní moci původního rozhodnutí.

Příčinami jsou zde nové skutečnosti nebo důkazy, které odůvodňují tento mimořádný průlom do nezměnitelnosti a závaznosti rozhodnutí vydaných v trestním řízení.

26. V řízení o obnově se nezjišťuje správnost původního rozhodnutí (jeho zákonnost a odůvodněnost - srovnej i judikaturní rozhodnutí publikované pod R 35/1988), nýbrž se posuzuje otázka, zda nová skutečnost či důkaz, která byla dříve orgánům činným v trestním řízení, jež ve věci rozhodovaly, neznámá, popřípadě jiná zákonem stanovená skutečnost (ať už v době původního rozhodnutí existovala, nebo nastala či vznikla až později, například nová výpověď dříve neznámého svědka nebo změněná výpověď svědka), by mohla odůvodnit jiné než původní pravomocné rozhodnutí.
27. Účelem obnovy řízení je tedy náprava konkrétních nedostatků ve skutkovém zjištění, a proto se v ní projevuje především bezprostřední účel opravných prostředků, jímž tu je napravení skutkové vady některého z rozhodnutí ve věci samé vymezeného v § 277 trestního řádu, jestliže vyjdou najevo nové skutečnosti nebo důkazy anebo se objeví jiné zákonem vymezené okolnosti, které zpochybňují dosavadní skutková zjištění, a v důsledku toho by mohly odůvodnit i jiné meritorní rozhodnutí.
28. V předmětné věci se odsouzený domáhal povolení obnovy řízení a za nový důkaz bylo možno považovat především jím označený a předložený znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví otorinolaryngologie. V něm znalec učinil závěr, že pokud nebyl při soudních jednáních (míněno v původní věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře pod sp. zn. 9 T 5/2018) k dispozici přepis mluvené řeči v reálném čase, nemohl odsouzený plnohodnotně porozumět všemu, co bylo řečeno, a toto chápat. Plnohodnotné porozumění by bylo možné pouze tehdy, pokud by byl při těchto jednáních fyzicky přítomný školený přepisovatel pro všechny ústní projevy průběžně v reálném čase.
29. Soud, jak výše uvedeno, tento důkaz ve veřejném zasedání provedl a následně posuzoval, zda se jedná o důkaz, který by ve smyslu citovaného ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu mohl sám o sobě nebo ve spojení s důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závaznosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Po tomto posouzení soud dospěl k závěru, že se o takový důkaz nejedná.
30. K povolení obnovy řízení by totiž bylo nutné, aby se jednalo o důkaz, který by stručně řečeno mohl spolu s důkazy již známými a dříve provedenými vést k jiným skutkovým zjištěním, tedy k závěru, že předmětné skutky, jak jsou popsány v odsuzujících rozhodnutích, se staly jinak nebo případně nestaly vůbec, případně že by tento důkaz mohl vést k jinému rozhodnutí o přiznaném nároku na náhradu škody či jinému rozhodnutí o trestu.
31. Soud dospěl k závěru, že tento důkaz má jinou povahu, neboť je jím v podstatě tvrzeno, že odsouzený ve zmiňovaném řízení nebyl schopen plnohodnotně porozumět všemu, co bylo řečeno v jednacích sání, případně co bylo řečeno již dříve při úkonech přípravného řízení. Je tedy namítáno porušení práva obžalovaného na soudní ochranu, na tlumočnicka a na obhajobu, tedy tímto důkazem a vůbec podaným návrhem na povolení obnovy řízení je napadána zákonnost původního rozhodnutí. Taková případná vada, jak vyplývá rovněž z výše řečeného, se v řízení návrhu na povolení obnovy řízení neposuzuje. Na její řešení jsou určena jiná řízení, konkrétně řízení odvolací a dovolací, rovněž i řízení o ústavní stížnosti, avšak všechna tato řízení již v původní věci proběhla a námitka, která je podstatou podaného návrhu, v nich již byla rovněž posuzována. Všechny soudy přitom dospěly k závěru, že orgány činné v trestním řízení, tedy i Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, svým postupem práva odsouzeného na soudní ochranu, na tlumočnicka a na obhajobu nijak neporušily. Konkrétně je možno v této souvislosti odkázat na příslušné pasáže odůvodnění rozsudku vrchního soudu (odstavce 28. až 39.), Nejvyššího soudu (odstavce 26. až 30. a především odstavec 31.) a Ústavního soudu (odstavce 8. až 11.)

32. S ohledem na tyto argumenty soud dospěl k závěru, že důkazy předložené s návrhem na povolení obnovy řízení či v něm navrhované, nelze považovat za důkazy, které by ve smyslu § 278 odst. 1 trestního řádu byly způsobilé pro povolení obnovy řízení. Návrh odsouzeného byl proto podle § 283 písm. d) trestního řádu zamítnut. S ohledem na toto přijaté rozhodnutí proto ani soud nerozhodoval o navrhovaném přerušení výkonu trestu odsouzeného podle § 282 odst. 3 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno do tří dnů od jeho oznámení podat stížnost k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného. Právo podat stížnost nepřísluší osobám, jež se jej po vyhlášení usnesení výslovně vzdaly.

Tábor 5. 3. 2025

Mgr. Zdeněk Pořízek v. r.
předseda senátu